

Arrest

nr. 221 345 van 17 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 29 april 2014 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 30 september 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Hiertegen wordt een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad bevestigt de vier beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 164 922 van 30 maart 2016.

1.4. Verzoekers dienen tegen dit arrest van de Raad op 2 mei 2016 een cassatieberoep in bij de Raad van State. Het cassatieberoep wordt op 9 juni 2016 toelaatbaar verklaard.

1.5. Op 11 augustus 2017 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 5 oktober 2017 neemt de verwerende partij een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfs-machtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.08.2017 werd ingediend en op datum van 27.09.2017 werd geactualiseerd door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 01.04.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij dienden op 03.05.2016 een aanvraag in op basis van artikel 9ter die ongegrond werd afgesloten op 17.01.2017. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure – namelijk net gaan twee jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweren dat zij vrezen voor hun leven, voor bedreigingen, voor geweld en voor discriminatie indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven, voor bedreigingen, voor geweld en voor discriminatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Mevrouw [B.M.A.] beroept zich op haar relatie en religieus huwelijk met [I.B.] [...] die erkend is als vluchteling van Russische herkomst en dat zij zwanger is van hun eerste kind (bevalling voorzien op

29.12.2017) en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Echter, toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat om verblijfsrecht te krijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend. Wat betreft het feit dat betrokkene zwanger is en een doktersattest hieromtrent voorlegt, stellen we vast dat haar partner dit ongeborn kind niet erkend heeft (wat mogelijk is voor de geboorte). De verwantschap tussen het ongeborn kind en zijn vader staat dan ook niet vast. Verder merken we op dat niettegenstaande de beweerde relatie, de voorgelegde foto's van hun religieuze huwelijk en de zwangerschap betrokkenen niet samenwonen, ze wonen zelfs niet in hetzelfde dorp. Er worden geen verdere bewijzen van effectieve banden tussen betrokkenen voorgelegd. De gezinscel is dan ook onbestaande. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroepen zich daarnaast op het feit dat zij nog een lopende procedure hebben bij de Raad van State tegen de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming weigerde. Echter, deze procedure heeft geen opschortende werking en staat een uitvoeringsmaatregel dan ook niet in de weg. Betrokkenen kunnen zich bovendien laten vertegenwoordigen door hun raadsman in deze procedure teneinde hun belangen te laten behartigen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen reeds meer dan drie jaar ononderbroken in België zouden verblijven, dat zij perfect geïntegreerd zouden zijn in de Belgische populatie, dat [C.] mannequin zou zijn en zeer betrokken zou zijn in het artistieke milieu, dat zij allen taallessen gevolgd zouden hebben, dat zij zich in het Frans zouden uitdrukken, dat zij verschillende vriendschappen aangeknoopt zouden hebben, dat [C.] deelgenomen zou hebben aan een film van Amnesty International, dat zij deelgenomen zou hebben aan het project 'Refugees Got Talent', dat zij geëxposeerd zou hebben in de expositie "MosARTic", in de BOZAR en in BRASS cultureel centrum te Brussel, dat zij zou hebben deelgenomen aan 'live painting' in de Brusselse Senaat, dat zij één van de onderwerpen zou zijn in de expositie "Je suis humain", dat zij als artieste deelgenomen zou hebben aan het festival Couleur Café, dat zij zou deelnemen aan de creatie van een artistieke muur te Brussel, dat zij aldus onwaardelijk haar integratie zou aantonen en dat zij volgende attesten voorleggen: een attest van 'initiatie lezen en schrijven' voor [A.] en [C.], een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie voor [I.], twee deelcertificaten Franse taallessen voor [C.], twee deelcertificaten Franse taallessen voor [A.], één deelcertificaat Franse taallessen voor [I.], één deelcertificaat Franse taallessen voor Vafa, verschillende internetverwijzingen naar de culturele activiteiten van [C.], een schrijven van Refugees Got Talent inzake [C.] en verschillende foto's van [C.]) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, d.d. 11.08.2017, door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag d.d. 29.04.2014 van betrokkenen afgesloten werd op 01.04.2016 maar gezien het feit dat de er inzake deze asielaanvraag nog een niet-schorsend beroep hangende is bij de Raad van State (beroep toelaatbaar verklaard op 08.06.2016) werd voor onderhavig beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielpprocedure bepaald/gekozen werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51/4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

1.7. Op 5 oktober 2017 neemt verwerende partij ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied verlaten (bijlagen 13). Deze vormen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing.

1.8. Bij arrest nr. 239.325 van 9 oktober 2017 vernietigt de Raad van State het arrest nr. 164 922 van 30 maart 2016 van de Raad.

1.9. Op 28 februari 2018, bij arrest nr. 200 546, vernietigt de Raad de vier beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. Op 29 oktober 2018 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen wordt een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad bevestigt de vier beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 218 799 van 25 maart 2019. Er blijkt niet dat tegen dit arrest een cassatieberoep bij de Raad van State werd ingediend.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis, 39/70 en 62 van de Vreemdelingenwet, evenals van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Verzoekers zeten daarbij uiteen:

"Dat alinea 1 van het artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 stelt dat: "Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd".

Dat dit artikel verwijst naar de vreemdeling die een beroep in volle rechtsmacht heeft ingediend tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen die hem de erkenning van het vluchtelingen-statuut weigert.

Dat aan deze laatste een verblijfstitel moet worden verleend, de tijd dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak doet over het beroep dat tegen de beslissing van het CGVS werd ingediend.

Dat verzoekers in casu op 03 november 2015 een beroep in volle rechtsmacht indienden tegen de beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatuut en van de toekenning van de subsidiaire bescherming van het CGVS.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 maart 2016 een arrest uitgesproken heeft die de beslissing van het CGVS bevestigt en het beroep ingediend door verzoekers verwerpt.

Dat vanaf deze datum de bijlage 35, de voorlopige verblijfstitel van verzoekers, werd ingetrokken.

Dat deze laatsten op 02 mei 2016 een administratief cassatieberoep hebben ingediend tegen de beslissing van 30 maart 2016 van deze Rechtsmacht.

Dat de Raad van State op 09 oktober 2017 een arrest gevelde heeft waarbij hij de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt en het dossier naar deze Rechtsmacht verwijst.

Dat, gezien het een declaratoir arrest betreft dat de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nietig verklaart, deze beslissing van de rechtsorde verdwijnt, zodat wordt aangenomen dat verzoekers steeds in het bezit zijn geweest van een voorlopige verblijfstitel, onder de vorm van een bijlage 35.

Dat verzoekers, in het bezit van deze voorlopige verblijfstitel, het recht hadden om zich op het grondgebied van het Koninkrijk te bevinden.

Dat er dus op het ogenblik waarop tegenpartij de bestreden beslissingen genomen heeft, onweerlegbare buitengewone omstandigheden bestonden, die het indienen van de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekers bij het gemeentebestuur van hun verblijfplaats justifyceerden.

Dat tegenpartij duidelijk geen rekening heeft gehouden met dit element toen zij de bestreden beslissing nam.

Dat de bestreden beslissing zodoende duidelijk verkeerd gemotiveerd blijkt te zijn en de in het middel beoogde beschikkingen bijgevolg schendt.

Overwegende dat er anderzijds ook onbetwistbaar een risico bestaat dat verzoekers het slachtoffer van vervolgingen of van onmenselijke en vernederende behandelingen zouden zijn in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, voor zover hun asielprocedure niet door een definitieve beslissing afgesloten wordt.

Dat er dus eveneens een risico op schending van artikel 3 van het EVRM en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 bestaat.”

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Bovendien maken verzoekers niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond. Bijgevolg tonen zij niet aan dat niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet.

3.3. In beginsel kan een vreemdeling, overeenkomstig artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

3.4. In zoverre verzoekers voorhouden dat zij omwille van het cassatiearrest in wezen steeds in het bezit waren van een ‘voorlopige verblijfstitel’, met name de bijlage 35, afgegeven in het kader van hun beroep met volle rechtsmacht, die het indienen van hun verblijfsaanvraag bij het gemeentebestuur van hun verblijfsplaats rechtvaardigde, verwijst de Raad naar volgende relevante bepalingen.

Uit artikel 25/2, § 1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen hierna: het Vreemdelingenbesluit) blijkt dat volgende vreemdelingen zijn vrijgesteld van de in het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde van “buitengewone omstandigheden”:

“De vreemdeling die reeds werd toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van maximaal drie maanden overeenkomstig titel I, hoofdstuk II van de wet, of meer dan drie maanden”, die aantoonst :

1° ofwel in het bezit te zijn van

a) een arbeidskaart B, een beroepskaart, of een attest afgegeven door de bevoegde overheidsdienst van vrijstelling van deze verplichting (of elk ander bewijs dat door de bevoegde ministers voldoende wordt geacht om deze vrijstelling te bevestigen), en

b) een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door één der in bijlage bij de huidige wet opgesomde ziekten, en

c) een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar,

(...)

kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.”

Op grond van artikel 39/70, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan “Behoudens mits toestemming van betrokkene, [...] tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”

Op zijn beurt bepaalt artikel 111 van het Vreemdelingenbesluit: *“Indien bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep met volle rechtsmacht wordt ingediend overeenkomstig de gewone procedure, [...], geeft het gemeentebestuur, op onderrichting van de minister of zijn gemachtigde, aan de betrokken vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 35 indien dit beroep gericht is tegen een beslissing die verwijdering uit het Rijk meebrengt.”*

Gelet op bovenstaande bepalingen, stelt de Raad vast dat verzoekers eraan voorbijgaan dat artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet geen toelating of machtiging tot verblijf voorziet maar slechts dat *“geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen [kan] worden uitgevoerd”*.

De bijlage 35 vermeldt bovendien uitdrukkelijk dat *“de betrokkene [...] niet [is] toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar [...] op het grondgebied [mag] verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”*. Het gaat slechts om een bescherming tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen inhoudt dat de vreemdeling op het grondgebied mag verblijven en zich niet in onwettig verblijf bevindt, doch niet om een toelating of een machtiging tot verblijf in de zin van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kunnen verzoekers niet worden bijgetreden in hun betoog dat zij door het cassatiearrest *“steeds in het bezit zijn geweest van een voorlopige verblijfstitel”*. Verzoekers kunnen de bijlage 35 niet invoeren om te voldoen aan de in artikel 25/2, § 1 van het Vreemdelingenbesluit gestelde voorwaarde van een *“vreemdeling die reeds werd toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van maximaal drie maanden overeenkomstig titel I, hoofdstuk II van de wet, of meer dan drie maanden”* om hun aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen indienen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, zonder dat *“buitengewone omstandigheden”* in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn vereist (zie in deze zin RvS 9 maart 2018, nr. 240.911).

3.5. In zoverre verzoekers menen dat door het cassatiearrest er *“op het ogenblik waarop tegenpartij de bestreden beslissingen genomen heeft, onweerlegbare buitengewone omstandigheden bestonden”* omdat zij steeds in het bezit zijn geweest van een bijlage 35, enerzijds en in zoverre verzoekers poneren dat *“er anderzijds ook onbetwistbaar een risico bestaat dat verzoekers het slachtoffer van vervolgingen of van onmenselijke en vernederende behandelingen zouden zijn in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, voor zover hun asielprocedure niet door een definitieve beslissing afgesloten wordt”*, stelt de Raad het volgende vast.

Aangezien de asielprocedure van verzoekers zijn volledige beslag heeft genomen en heden wel definitief is afgesloten, geven verzoekers niet langer blijk van een actueel belang bij hun middel.

Het cassatiearrest heeft er immers tot geleid dat de beschermingsverzoeken van verzoekers opnieuw zijn beoordeeld door de commissaris-generaal. Deze heeft op 29 oktober 2018 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De Raad heeft vervolgens deze vier beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd bij arrest nr. 218 799 van 25 maart 2019.

Verzoekers zijn heden niet langer in het bezit van een bijlage 35, zodat een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissingen hen in dit opzicht geen voordeel meer kan opleveren. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State dient het bestuur het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden immers te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 7 mei 2013, nr 223.428 en RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)).

Verder heeft noch de commissaris-generaal noch de Raad een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangenomen. Hierbij werd inclusief getoetst of er een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is, quod non. De Raad wijst er op dat artikel 3 van het EVRM grotendeels inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t, C-465/07, § 28 en HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, § 33 en § 35).

Gelet op deze bevindingen, wordt de raadsvrouw van verzoekers ter terechtzitting gevraagd hun belang toe te lichten bij het middel. De raadsvrouw verklaart dat de verzoekers wensen te volharden in hun verzoekschrift en stelt dat de hierin opgenomen middelen ruimer zijn dan enkel deze die verband

houden met de beschermingsverzoeken en dat elementen die in een beschermingsverzoek negatief werden beoordeeld mogelijk wel positief kunnen worden beoordeeld in een verzoek tot regularisatie. Immers hebben een beschermingsverzoek en een verzoek tot regularisatie een eigen, onderscheiden wettelijke basis.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verblijfsaanvraag enkel hebben verwezen naar een vrees voor hun leven, voor bedreigingen, voor geweld en voor discriminatie indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Verzoekers hebben daarvan geen begin van bewijs voorgelegd, zodat in de eerste bestreden beslissing terecht wordt besloten dat er in casu geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond. Bovendien wordt in deze beslissing terecht vastgesteld dat verzoekers *“geen enkel nieuw element toe[voegen] aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”* Noch met hun verzoekschrift noch met de uiteenzetting van hun raadsvrouw, brengen verzoekers nieuwe, concrete gegevens aan die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure en die een andere beoordeling rechtvaardigen.

3.6. Gelet op wat voorafgaat besluit dat de Raad dat een schending van artikel 9bis en artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet niet blijkt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt gelet op het voorgaande evenmin aannemelijk gemaakt. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 13 van het EVRM, verduidelijken ze niet op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissingen werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

Het enige middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES